

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 310/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Cdo 119/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2013 doručená sťažnosť spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Cdo 119/2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 28. júna 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 21 C 103/2010-155 z 26. novembra 2010 bola sťažovateľka ako žalovaná zaviazaná zaplatiť I. K. (ďalej len „žalobkyňa“) sumu 455,55 € s prísl. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 29/2011-214 zo 16. februára 2012 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, prípustnosť ktorého opierala o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. V dovolaní špecifikovala, že odňatie možnosti konať pred súdom spočívalo v tom, že krajský súd vyhotovil skrátené odôvodnenie svojho rozsudku podľa ustanovenia § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku napriek tomu, že sa v plnom rozsahu nestotožnil s právnymi závermi okresného súdu. Okrem toho svoj rozsudok neodôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keď sa nevysporiadal s prevažnou väčšinou odvolacích a prvostupňových námietok sťažovateľky.

Krajský súd sa nevysporiadal s právnou argumentáciou:

a) odôvodňujúcou to, že posudzovaná zmluva o dôchodku je absolútne neplatná pre rozpor so zákonom (čl. II bod 7 doplnenia právneho zdôvodnenia odvolania z 8. marca 2011),

b) odôvodňujúcou to, že posudzovaná zmluva o dôchodku je absolútne neplatná pre neurčitosť vo vymedzení dĺžky trvania práva na dôchodok (čl. II bod 7 doplnenia právneho zdôvodnenia odvolania z 8. marca 2011),

c) odôvodňujúcou to, že ak by posudzovaná zmluva o dôchodku bola platná, právo na plnenie by zaniklo pre dodatočnú právnú nemožnosť plnenia (čl. II bod 2 doplnenia právneho zdôvodnenia odvolania z 8. marca 2011 a doplnenie právneho zdôvodnenia odvolania z 2. júna 2011),

d) poukazujúcou na to, že zákon ani posudzovaná zmluva o dôchodku žiadnym spôsobom neupravili dobu trvania zmluvy o dôchodku, ale len dobu trvania práva na dôchodok (čl. II bod 4 doplnenia právneho zdôvodnenia odvolania z 8. marca 2011),

e) odôvodňujúcou to, že zmluvu na dobu určitú nemožno viazať na takú právnu skutočnosť, s ktorou priamo zákon spája zánik zmluvného vzťahu (čl. III odvolania),

f) poukazujúcou na to, že rozsudkom okresného súdu bola sťažovateľke odňatá možnosť konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozsudku okresného súdu (čl. V odvolania).

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 119/2012 z 25. marca 2013 bolo dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu odmietnuté ako neprípustné, keď najvyšší súd dospel k záveru, že nie je daná námietka nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozsudku krajského súdu.

Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd odmietol dovolanie napriek tomu, že jeho prípustnosť bola daná. Okrem toho neodôvodnil svoje uznesenie v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku bola podrobne odôvodnená v dovolaní obsahujúcom jasnú právnu argumentáciu týkajúcu sa odňatia možnosti konať pred súdom zo strany krajského súdu.

V súvislosti s odôvodnením rozsudku krajského súdu sťažovateľka zdôrazňuje skutočnosť, že značná časť jej právnej argumentácie bola prednesená až počas odvolacieho konania, a preto sa ňou okresný súd logicky nemohol zaoberať. Následne krajský súd sa s touto právnu argumentáciou nemohol vysporiadať odkazom na závery okresného súdu. Išlo pritom o právnu argumentáciu pre vec významnú napádajúcu platnosť zmluvy, z ktorej žalobkyňa odvodzovala uplatnené právo, resp. odôvodňujúcu zánik žalobkyňou uplatňovaného práva. Navyše, krajský súd sa nezaoberal ani právnu argumentáciou napádajúcou právne a skutkové závery okresného súdu.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia podrobne teoreticky rozoberá, kedy prichádza k odňatiu práva konať pred súdom, avšak nevenuje sa podstatným, konkrétnym dôvodom uvedeným v dovolaní. S uplatnenými dôvodmi dovolania sa vysporiadal len konštatovaním, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. V súvislosti s vypracovaním skráteného odôvodnenia

rozhodnutia krajským súdom síce pripustil správnosť právnej argumentácie sťažovateľky, podľa ktorej jeho vyhotovenie je možné len v prípade, ak sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožní s právnymi a skutkovými závermi prvostupňového súdu, vôbec sa však nezaoberal námietskou, že v posudzovanej veci to tak nebolo. Pokiaľ ide o nevysporiadanie sa s prednesenou právnou argumentáciou krajským súdom, najvyšší súd neuviedol, prečo sa krajský súd s argumentáciou uvedenou v odvolaní nemusel zaoberať. Ak najvyšší súd dospel k právnemu záveru o dostatočnom odôvodnení rozsudku krajského súdu, potom mal uviesť, s ktorými konkrétnymi dôvodmi uvedenými v odvolaní sa nemusel krajský súd zaoberať, pretože neboli pre rozhodnutie významné, a ako sa vysporiadal s argumentmi pre vec významnými. Najvyšší súd však takto nepostupoval a napriek rozsiahlemu odôvodneniu uznesenia sa nezaoberal podstatnými argumentmi uvedenými v dovolaní, ale obišiel ich všeobecnými konštatovaniami.

Sťažnosť treba považovať za včas podanú, keďže uznesenie najvyššieho súdu bolo doručené 3. mája 2013.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Cdo 119/2012 s tým, aby bolo uznesenie najvyššieho súdu z 25. marca 2013 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Napokon sa domáha náhrady trov konania.

II.

Z odvolania sťažovateľky z 8. decembra 2010 podaného proti rozsudku okresného súdu č. k. 21 C 103/2010-155 z 26. novembra 2010 vyplýva, a to inter alia z čl. III, že zmluvu na dobu určitú nemožno viazať na takú právnú skutočnosť, s ktorou zákon priamo spája zánik zmluvného vzťahu. S poukazom na ustanovenie § 579 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka možno konštatovať, že všetky zmluvy, pri ktorých má plnenie vykonávať osobne dlžník alebo je plnenie obmedzené len na osobu veriteľa, sú bez ohľadu na dohodu zmluvných strán o dobe trvania zmluvného vzťahu uzatvárané na doživotne určenú dobu. Jednou z takýchto zmlúv je zmluva o nájme, pri ktorej v prípade smrti nájomcu zmluvný vzťah zaniká. Ak by sa pripustila možnosť, že zmluvy uzatvárané na dobu končiacu smrťou

zmluvnej strany sú uzatvárané bez ohľadu na ich znenie vždy na dobu určitú, dôsledkom by bola nemožnosť uzatvoriť zmluvu o nájme s fyzickou osobou ako nájomcom na dobu neurčitú, čoho následkom by bola nemožnosť vypovedania takejto zmluvy. Takýto záver celkom zjavne odporuje právnej úprave zmluvy o nájme. Zohľadniť treba aj tú skutočnosť, že pri väčšine zmlúv, ktorých predmetom je záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť, alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strpieť určitú činnosť, je plnenie ohraničené, a to buď existenciou zmluvných strán alebo predmetu plnenia. Je pri nich zrejmé, bez ohľadu na dohodu zmluvných strán o dobe trvania zmluvy, že v budúcnosti nastane taká právna skutočnosť, ktorá spôsobí zánik zmluvného vzťahu. Napríklad pri väčšine zmlúv, ktorých predmetom je dočasné prenechanie veci na užívanie inou osobou (nájomná zmluva, zmluva o výpožičke), je dopredu zrejmé, že vec, ktorá sa prenecháva do dočasného užívania, v budúcnosti zanikne alebo sa stane nespôsobilou na dohodnuté užívanie, čo spôsobí zánik zmluvného vzťahu, pričom nie je rozhodujúce, za akú dlhú dobu sa tak stane. Pri takýchto zmluvách je doba trvania zmluvného vzťahu priamo zo zákona viazaná na konkrétnu skutočnosť, z ktorej je možné zistiť, kedy zmluvný vzťah skončí, pričom je isté, že táto skutočnosť nastane. Neznamená to však, že by tieto zmluvy nebolo možné uzatvoriť na dobu neurčitú. Opačný právny záver by napr. znamenal, že ani zmluvu o nájme bytu by nebolo možné uzatvoriť na dobu neurčitú, keďže žiadny byt nemá neobmedzenú životnosť. Takýto právny záver je zjavne nesprávny. Za jednoznačný právny záver treba považovať to, že zmluvu síce možno dohodnúť na dobu určitú i tak, že jej trvanie je viazané na konkrétnu dátumom neurčiteľnú objektívne zistiteľnú skutočnosť, o ktorej je isté, že nastane, nesmie však ísť o takú právnu skutočnosť, s ktorou priamo zákon spája zánik tohto zmluvného vzťahu. Takáto právna skutočnosť totiž spôsobuje zánik zmluvného vzťahu bez ohľadu na dohodu zmluvných strán o dobe trvania zmluvy. To znamená, že zmluvný vzťah skončí v dôsledku takejto zákonom ustanovenej právnej skutočnosti bez ohľadu na to, či zmluva bola dohodnutá na dobu určitú alebo neurčitú. Ak zmluvné strany dohodou určia, že zmluvný vzťah bude trvať až do doby, kým nastane právna skutočnosť, s ktorou zákon spája zánik tohto zmluvného vzťahu, neobmedzujú dobu trvania zmluvy na určitú dobu, ale len do zmluvy preberajú zákonnú úpravu, na základe ktorej by došlo k zániku právneho vzťahu i v prípade, ak by sa dohodli, že zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú. Takto zmluvne stanovená doba trvania zmluvy je preto vždy

dobou neurčitou. Pri použití uvedených právnych záverov na zmluvu o dôchodku možno dospieť k jedinému logickému záveru, a to, že uzatvorenie tejto zmluvy na dobu života oprávneného je vždy uzatvorením zmluvy na dobu neurčitú. Pri zmluve o dôchodku je plnenie vždy obmedzené na osobu veriteľa (§ 844 Občianskeho zákonníka). Dôsledkom je to, že aj v prípade, ak by bola zmluva o dôchodku uzatvorená na takú dobu neurčitého trvania, ktorá by neskončila smrťou veriteľa, jeho smrť má vždy za následok zánik práv zo zmluvy o dôchodku. Tieto práva neprechádzajú na dedičov (s výnimkou splatných dávok). Každá zmluva o dôchodku je preto zo zákona uzatvorená najdlhšie „na doživotne“, bez ohľadu na dohodu zmluvných strán o dobe trvania zmluvy. Úmrtie oprávneného zo zmluvy o dôchodku vo svojej podstate nevymedzuje trvanie zmluvy, ale čas, kedy najneskôr zmluva zanikne bez ohľadu na dohodu zmluvných strán o dobe trvania zmluvy.

Z čl. V odvolania z 8. decembra 2010 vyplýva námietka, podľa ktorej rozsudkom okresného súdu bola sťažovateľke odňatá možnosť konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozsudku okresného súdu. Podľa názoru sťažovateľky je totiž odôvodnenie rozsudku okresného súdu v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keďže okresný súd sa nevysporiadal s právnou argumentáciou sťažovateľky, teda nedbal na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Hoci sa sťažovateľka v prvostupňovom konaní bránila jednak poukazom na neplatnosť zmluvy o dôchodku pre nedostatok písomnej formy, ďalej tým, že ak by bola zmluva o dôchodku platná, zmluvný vzťah sa ukončil výpoveďou, pričom zmluvu bolo možné vypovedať, keďže bola uzavretá na dobu neurčitú, a napokon tým, že výpoveď zmluvy nebola v rozpore s dobrými mravmi, okresný súd sa vysporiadal iba s námietkou neplatnosti zmluvy o dôchodku, pričom v tomto smere svoj právny názor podrobne zdôvodnil. Naproti tomu sa vôbec nezaoberal ďalšími námietkami.

Z doplnenia právneho zdôvodnenia odvolania sťažovateľky z 8. marca 2011, a to inter alia z čl. II bodu 2 vyplýva, že ak by posudzovaná zmluva o dôchodku bola platná, právo na plnenie z nej by zaniklo pre dodatočnú právnu nemožnosť plnenia. Okresný súd totiž neaplikoval ustanovenie § 27 ods. 8 zákona č. 487/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) a následne neaplikoval ani ustanovenie § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak by ich

aplikoval, zistil by, že záväzok sťažovateľky na plnenie zo zmluvy o dôchodku zanikol, pretože plnenie sa stalo nemožným. Totiž podľa citovaných zákonných ustanovení banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty, ale ani hospodársky neodôvodnené plnenie. Sťažovateľka je bankou, ktorej zákon neumožňuje poskytovať hospodársky neodôvodnené plnenia ani plnenia zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, pričom záväzok na vyplácanie určitého dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka je svojou povahou jednostranným záväzkom bez hospodárskeho dôvodu a zároveň bez akéhokoľvek protiplnenia od prijímateľa tohto plnenia. Sťažovateľka nemôže plniť ani z prípadne platne uzavretej zmluvy o dôchodku, pretože také plnenie je v rozpore s ustanovením § 27 ods. 8 zákona o bankách. Na takéto plnenie preto nemôže sťažovateľku zaviazať ani súd.

Z čl. II bodu 4 doplnenia právneho zdôvodnenia odvolania sťažovateľky z 8. marca 2011 vyplýva, že zákon, ale ani posudzovaná zmluva o dôchodku žiadnym spôsobom neupravili dobu trvania zmluvy o dôchodku, ale len dobu trvania práva na dôchodok. Ustanovenie § 842 Občianskeho zákonníka nič nestanovuje o dobe, na ktorú sa uzatvára zmluva o dôchodku. Stanovuje len to, že „na doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania“ sa zakladá právo na vyplácanie určitého dôchodku. Toto zákonné ustanovenie neupravuje trvanie zmluvy o dôchodku, ale právne striktné len upravuje, na akú dlhú dobu (t. j. na doživotne alebo na inak určitú dobu neurčitého trvania) sa zakladá právo na vyplácanie určitého dôchodku. Pojmovým znakom zmluvy o dôchodku je tak jednoznačne neurčitá doba jej trvania. Aj pokiaľ by sa pripustil výklad, že sa právo na dôchodok zakladá na dobu určitú, tak to neznamena, že na dobu určitú bola uzatvorená zmluva o dôchodku. Zmluvou o dôchodku sa podľa znenia § 842 Občianskeho zákonníka právo „len“ zakladá. Zákon neustanovuje, že sa „na doživotne“ uzatvára zmluva. Právne je totiž potrebné rozlišovať uzatvorenie zmluvy a trvanie práva zmluvou založeného. Je preto právny rozdiel medzi zmluvou o dôchodku a právom na dôchodok a rozdiel medzi trvaním zmluvy ako právneho dôvodu vzniku práva na dôchodok (t. j. právneho titulu), ktorým sa právo na dôchodok v zmysle znenia § 842 Občianskeho zákonníka zakladá, a trvaním práva na dôchodok, ktoré je obsahom zmluvy. Okresný súd nesprávne právne posúdil, že údajne určitá doba trvania práva na dôchodok („na doživotne“) zakladá zákonom určenú dobu (určitú) trvania zmluvy. Konštantná judikatúra súdov je pritom taká, že pokiaľ zmluva

neurčuje dobu svojho trvania, má sa za to, že ide o zmluvu uzatvorenú na dobu neurčitú so všetkými zákonnými dôsledkami z toho plynúcimi. I pokiaľ výkladom pojmu „na doživotne“ dospel okresný súd k tomu, že ide o dobu určitú z dôvodu vymedzenia doby „objektívne a nezameniteľne určenou udalosťou“, tak ustanovenie § 842 Občianskeho zákonníka neustanovilo, že na takú dobu („na doživotne“) sa uzatvára zmluva, keď o trvaní zmluvy nič neustanovil. Toto zákonné ustanovenie pojednáva iba o „trvaní“ práva na plnenie dôchodku.

Z čl. II bodu 7 doplnenia právneho zdôvodnenia odvolania sťažovateľky z 8. marca 2011 vyplýva jednak to, že posudzovaná zmluva o dôchodku je absolútne neplatná pre rozpor so zákonom, ale tiež aj to, že je táto zmluva absolútne neplatná pre neurčitosť vo vymedzení dĺžky trvania práva na dôchodok. Občiansky zákonník v ustanovení § 842 pri úprave neurčitej doby, na ktorú môžu účastníci zmluvy zmluvou o dôchodku založiť oprávnenému právo na vyplácanie určitého dôchodku, upravuje alternatívne dva spôsoby definovania tejto neurčitej doby. Prvou alternatívou je neurčitá doba „na doživotne“, druhou alternatívou je inak určená doba neurčitého trvania. Keďže tu zákon používa medzi dvoma alternatívami spojku alebo, môžu zmluvné strany dohodnúť iba jeden zo zákonom alternatívne predpokladaných spôsobov úpravy neurčitej doby trvania práva na vyplácanie dôchodku. Sporná zmluva o dôchodku v tomto ohľade odporuje zneniu ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka, pretože obsahuje dve odlišné neurčité doby trvania vyplácania sumy dohodnutého plnenia, keď čl. II obsahuje záväzok vyplácať príjemcovi doživotne sumu v určitej výške (t. j. prvá zákonom predpokladaná alternatíva). V rozpore s tým však čl. III obsahuje dojednanie, podľa ktorého „Vyplácanie plnenia skončí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil“ (t. j. druhá zákonom predpokladaná alternatíva). Okolnosť, že ide o dve odlišné doby neurčitého trvania práva, je daná skutočnosťou, že pokiaľ pri dojednaní podľa čl. II ide o počítanie doby maximálne podľa dní (v skutočnosti hodín, resp. minút), pri dojednaní podľa čl. III ide o počítanie doby na mesiace (do konca mesiaca). Namietaný rozpor v dĺžke dojednaných neurčitých dôb vyplácania plnenia má za následok aj neurčitosť a nezrozumiteľnosť zmluvy o dôchodku, a tým aj jej neplatnosť. Uvedené dojednania sú neurčité a vzájomne si odporujú. Z ich obsahu totiž nemožno zistiť dobu zániku práva na výplatu dôchodku, pričom túto neurčitosť nemožno odstrániť ani výkladom podľa § 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Z doplnenia právneho zdôvodnenia odvolania sťažovateľky z 2. júna 2011 vyplýva, že ak by posudzovaná zmluva o dôchodku bola platná, právo na plnenie z nej by zaniklo pre dodatočnú právnu nemožnosť plnenia. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd nesprávne na vec aplikoval ustanovenie § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 vety za bodkočiarkou zákona o bankách, ale následne aj ustanovenie § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Okresný súd na vec nepoužil zákon o bankách, pretože tento upravuje okrem bankových činností aj iné činnosti banky. Nepoužil vetu za bodkočiarkou § 119 ods. 3, ktorá výslovne neumožňuje banke uskutočňovať činnosti, ktoré sú v rozpore so zákonom o bankách, keď ustanovuje, že odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona nikto nemôže pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom. To znamená, že tento zákon sa použije okrem bankových činností aj na všetky činnosti banky, ktoré zákon o bankách zakazuje. Vyplýva z toho, že sa zákon použije aj na iné než bankové činnosti. V rozpore so zákonom je taká činnosť, v rámci ktorej banka má poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, t. j. bez protihodnoty. Práve takého plnenia sa žalobkyňa od sťažovateľky domáhala. Zákon o bankách sa na vec vzťahuje z dôvodu, že ustanovenie § 119 ods. 3 vety za bodkočiarkou zakazuje banke odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom. Toto ustanovenie sa neobmedzuje len na bankové činnosti, pretože bankové činnosti sú v súlade so zákonom o bankách. Zákon naopak, zakazuje banke vykonávať iné činnosti, teda také, ktoré nie sú v súlade so zákonom o bankách. To znamená, že ide o všetky činnosti banky, ktoré sa dostali do rozporu so zákonom. Takto konkrétne sú v rozpore so zákonom aj plnenia, ku ktorým sa banka nesmie zaviazat' v zmysle § 27 ods. 8 zákona o bankách. Ak by okresný súd správne aplikoval na vec tieto zákonné ustanovenia, zistil by, že záväzok sťažovateľky voči žalobkyni zanikol (ak by aj predtým platne existoval), pretože plnenie sa stalo nemožným v zmysle ustanovenia § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka s poukázaním na ustanovenia § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 vety za bodkočiarkou zákona o bankách, a to z dôvodu, že banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty, ale ani hospodársky neodôvodnené plnenie.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 9 Co 29/2011-214 zo 16. februára 2012 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 21 C 103/2010-155 z 26. novembra 2010. Podľa názoru krajského súdu okresný súd náležite zistil skutkový stav, vec posúdil správne po právnej stránke a rozsudok i náležitým spôsobom odôvodnil, pričom s týmto odôvodnením sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Spornosť súdnej veci je založená na posúdení právnej otázky, či zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu sťažovateľky je zmluvou uzatvorenou na dobu určitú s možnosťou výpovede jednostranným úkonom, alebo ide o zmluvu uzatvorenú na dobu neurčitú. Zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu je z právneho hľadiska zmluvou o dôchodku podľa § 842 až § 844 Občianskeho zákonníka. Z výkladu týchto ustanovení vyplýva, že trvanie zmluvy o dôchodku je ohraničené nie presným dátumom, ale právnou skutočnosťou. V prípade doživotne určenej doby je touto rozhodujúcou právnou skutočnosťou smrť fyzickej osoby. Skutočnosť, že takto určená doba má neurčité trvanie, je logická, keďže nie je možné v čase uzatvorenia zmluvy dopredu vedieť, kedy poberateľ dôchodku zomrie. Zákonodarca v ustanoveniach o zmluvách o dôchodku nepracuje so slovom smrť, ale uvádza, že zmluva o dôchodku sa môže uzavrieť na doživotne alebo inak určenú dobu neurčitého trvania, pričom pojem doživotne nie je možné stotožniť s pojmom smrť. Krajský súd zastáva názor, že ustanovenie § 842 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluva o dôchodku je uzatvorená na doživotne určenú dobu, ako aj určenú dobu neurčitého trvania, je vždy zmluvou na dobu určitú. Vymedzením povinnosti plniť doživotne zmluvné strany prejavili vôľu byť takouto zmluvou viazané, a to až do smrti osoby oprávnenej na prijatie plnenia zo zmluvy. Akýkoľvek iný výklad by bol popretím významu tohto inštitútu. Uvedenému právnemu záveru nasvedčuje aj charakter a účel predmetnej zmluvy, v ktorej sťažovateľka sledovala zabezpečenie sociálnej starostlivosti o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku s úmyslom poskytnúť výhodu z podporného dôchodkového fondu slúžiaceho na subvencovanie životnej úrovne, ktorá je oproti príjmu dosahovanému počas produktívneho veku zamestnanca výrazne znížená, a teda nepredpokladá sa možnosť jednostrannej výpovede podľa § 582 Občianskeho zákonníka. Nebolo možné stotožniť sa s názorom sťažovateľky, podľa ktorého smrť fyzickej osoby nie je vždy objektívne zistiteľnou skutočnosťou, pretože z právneho hľadiska je objektívne zistiteľná buď na základe

úmrtného listu, v ktorom je určený deň úmrtia, alebo súdnym rozhodnutím o vyhlásení za mŕtveho, v ktorom je uvedený deň, ktorý platí za deň smrti nezvestného, prípadne deň, ktorý nezvestný neprežil. Húževnatá snaha právneho zástupcu sťažovateľky o dosiahnutie zmeny rozsudku je zjavná aj z doplnení právneho zdôvodnenia odvolania z 8. marca 2011 a z 2. júna 2011. V týchto podaniach okresnému súdu vytyka neaplikovanie ustanovenia § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 vety za bodkočiarkou zákona o bankách. Sťažovateľka neuzatvárala zmluvu so žalobkyňou ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti. Nešlo ani o vzťah banky s klientom, ale o zabezpečenie sociálnej starostlivosti o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku, ktoré spadalo pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov. Z tohto dôvodu je námietka bez právneho významu. Dosiahnuť zmenu rozsudku okresného súdu nebolo možné ani poukázaním na rozpor s dobrými mravmi, keďže tento záver okresného súdu nebol pre jeho rozhodnutie podstatný. Čo sa týka ďalších námietok uvedených v odvolaní, týmito sa krajský súd nezaoberal, keďže sa už okresný súd podrobne zaoberal všetkými pre rozhodnutie dôležitými argumentmi sťažovateľky. Ústavný súd konštantne pripomína (a krajský súd sa s tým v plnej miere stotožňuje), že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania.

Z dovolania sťažovateľky z 23. marca 2012 vyplýva, že jeho prípustnosť opiera o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Odňatie možnosti konať pred súdom spočíva predovšetkým v tom, že krajský súd svoj rozsudok neodôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keď sa nevysporiadal s prevažnou väčšinou námietok uvedených v odvolaní, ako aj počas prvostupňového konania. Ide o sedem námietok uvedených v bodoch a) až f) (zhodných s tým, ako už boli tieto námietky uvedené v časti I, pozn.). I keď má odvolací súd právo obmedziť sa v odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa, v tomto prípade bol takýto postup krajského súdu nesprávny a nezlučiteľný so zásadou spravodlivého súdneho konania, pretože okresný súd a následne ani krajský súd sa nevysporiadali vecne so všetkými námietkami sťažovateľky, pričom

krajský súd sa nezaoberal vecnými ani právnymi dôvodmi odvolania. V takomto prípade nepostačovalo skonštatovať údajnú správnosť dôvodov rozsudku okresného súdu.

Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu ustanovením § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Táto možnosť je však podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia prvostupňového súdu. Ak sa čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia rozhodnutia. V danom prípade neboli splnené zákonné podmienky na vypracovanie skráteného odôvodnenia, keďže sa krajský súd v plnom rozsahu nestotožnil s právnymi závermi okresného súdu. Ide o to, že kým podľa okresného súdu uzatvorenie zmluvy o dôchodku so zamestnancom sťažovateľky sa týkalo činnosti sťažovateľky, zatiaľ krajský súd dospel k odlišnému právnemu záveru, keď uviedol, že sťažovateľka predmetnú zmluvu neuzatvárala pri výkone svojej podnikateľskej činnosti. Keďže sa teda krajský súd v celom rozsahu nestotožnil s právnymi závermi okresného súdu, nebol ani oprávnený vypracovať skrátené odôvodnenie svojho rozhodnutia.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 119/2012 z 25. marca 2013 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co 29/2011 zo 16. februára 2012. Podľa názoru najvyššieho súdu z obsahu dovolania možno vyvodiť, že k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku malo dôjsť tým, že krajský súd v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku svoj rozsudok dostatočne neodôvodnil, keďže sa nevysporiadal so všetkými námietkami, ktoré sťažovateľka uviedla v odvolaní. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd nebol oprávnený vypracovať ani skrátené odôvodnenie rozsudku. Z pohľadu najvyššieho súdu možnosť vypracovania skráteného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je podmienená tým, že sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke. Odvolací súd tak nemusí v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku opakovať podstatnú časť z odôvodnenia súdu prvého stupňa, ale stačí, ak sa obmedzí na konštatovanie, že dôvody napadnutého rozhodnutia sú správne, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplní ďalšie dôvody (napr. judikatúru). Právo

na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Možno dospieť k záveru, že v predmetnej veci rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prerokovaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré aj primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu, keď náležite vysvetlil, prečo považoval zmluvu o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu sťažovateľky za platnú. Dostatočne objasnil, prečo považoval výpoveď zmluvy sťažovateľkou z 26. októbra 2009 za neplatnú, keď uviedol, že vypovedať možno iba zmluvy uzatvorené na neurčitú dobu, akou zmluva o dôchodku nie je. Krajský súd v odôvodnení rozsudku skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov okresného súdu a v plnom rozsahu sa stotožnil aj s jeho odôvodnením. Argumenty okresného súdu podrobnejšie doplnil a v dostatočnej miere sa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami sťažovateľky. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože krajský súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Pri odôvodnení rozsudku postupoval v súlade so zákonom, a to ustanovením § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Samotný fakt, že sťažovateľka sa s dôvodmi uvedenými v rozsudkoch okresného súdu a krajského súdu nestotožňuje, neznamená, že ich zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozsudku kladie uvedené ustanovenie. Preto sťažovateľkou vytýkaná vada v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku bola nedôvodná.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia

a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Jadrom sťažnosti je námietka, podľa ktorej sa okresný súd nevysporiadal s niektorými argumentmi uplatnenými sťažovateľkou v prvostupňovom konaní, krajský súd zasa s celým radom odvolacích námietok a napokon najvyšší súd s dovolacími námietkami.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutia všeobecných súdov možno považovať za dostatočne a presvedčivo odôvodnené. Nevykazujú teda znaky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Samotná okolnosť, že sa sťažovateľka s touto argumentáciou nestotožňuje, resp. že sa jej javí ako nedostatočná a neúplná, sama osebe neznamená porušenie označených článkov ústavy a dohovoru.

V konkrétnostiach treba uviesť toto.

Ako najzávažnejšia sa javí odvolacia námietka, podľa ktorej zmluvu na dobu určitú nemožno viazať na takú právnu skutočnosť, s ktorou zákon priamo spája zánik zmluvného vzťahu, resp. námietka, že sa krajský súd a najvyšší súd s týmto argumentom nezaoberali a nezaujali k nemu stanovisko.

Sťažovateľka má na mysli, že existuje celý rad ďalších zmluvných typov, ktoré sú viazané na osobu účastníka zmluvy, čo znamená, že smrťou, resp. zánikom účastníka zmluvy končí aj samotný zmluvný vzťah, pričom to neznamená, že by išlo automaticky o zmluvy uzavreté na dobu určitú. Ako markantný príklad uvádza zmluvu o nájme, u ktorej nikto nespochybňuje, že takúto zmluvu možno uzavrieť tak na dobú určitú, ako aj na dobu neurčitú.

Ústavný súd v uvedenej súvislosti poukazuje na argumentáciu krajského súdu, podľa ktorej treba zmluvu o dôchodku v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka považovať vždy za zmluvu uzatvorenú na dobu určitú, keďže vymedzením povinnosti plniť doživotne prejavili zmluvné strany vôľu byť takouto zmluvou viazané až do smrti osoby oprávnenej na prijatie plnenia zo zmluvy. Akýkoľvek iný výklad by bol podľa názoru krajského súdu popretím významu tohto inštitútu. Nasvedčuje tomu aj charakter a účel tejto zmluvy, ktorou sťažovateľka sledovala zabezpečenie sociálnej starostlivosti o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku s úmyslom poskytnúť mu výhodu z podporného dôchodkového fondu slúžiaceho na subvencovania životnej úrovne.

V inej obdobnej veci (sp. zn. II. ÚS 26/2012) zaujal už ústavný súd stanovisko, podľa ktorého krajský súd správne vychádzal z toho, že by bolo v rozpore s účelom a zmyslom špeciálnej právnej úpravy zmluvy o dôchodku pripustiť, aby istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe bola narušená možnosťou povinnej osoby kedykoľvek zmluvný vzťah ukončiť. Preto je v takýchto prípadoch vylúčené takýto zmluvný vzťah ukončiť výpoveďou podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Naopak, výklad krajského súdu pripúšťajúci ukončenie zmluvy o dôchodku výpoveďou podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý neberie do úvahy uvedený účel a zmysel právnej úpravy zmluvy o dôchodku, treba považovať za ústavne nekonformný.

Uvedenými úvahami je dostatočne vysvetlené, že zmluva o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka je vzhľadom na svoju osobitú povahu a funkciu výnimkou zo zásady, na ktorú sťažovateľka vo svojej argumentácii poukazuje. Preto hoci v iných prípadoch (spravidla) platí, že zmluvu na dobu určitú nemožno viazať na takú právnu skutočnosť, s ktorou zákon priamo spája zánik zmluvného vzťahu, v prípade zmluvy o dôchodku je to inak. Neobstojí preto ani tvrdenie o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov, ale ani o ich ústavnej nekonformnosti.

Na základe uvedeného neobstojí ani ďalšia odvolacia námietka vytykajúca, že sa krajský súd nevysporiadal s možnosťou ukončiť zmluvný vzťah (v prípade, ak bol platne

uzatvorený) výpoveďou, keďže išlo o zmluvu na dobu neurčitú. I tu platí to, čo už bolo predtým uvedené.

Pokiaľ sťažovateľka ďalej v doplnení dôvodov odvolania namietala, že vzhľadom na ustanovenie § 27 ods. 8 zákona o bankách v spojení s ustanovením § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka nastala dodatočná právna nemožnosť plnenia zo zmluvy o dôchodku, poukazuje ústavný súd na záver krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľka neuzatvárala zmluvu so žalobkyňou ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti a nešlo ani o vzťah banky s klientom. Zmyslom zmluvy bolo zabezpečenie sociálnej starostlivosti o pracovníka odchádzajúceho do dôchodku.

Ústavný súd v inej obdobnej veci sp. zn. II. ÚS 133/2014 považoval právny názor krajského súdu o možnosti zániku povinnosti plniť zo zmluvy o dôchodku vzhľadom na označenú zmenu zákona za ústavne konformný. Ani teraz nie je dôvod sa od uvedeného stanoviska odchýliť.

Za relevantnú nepovažuje ústavný súd odvoláciu námietku, podľa ktorej zákon, ale ani zmluva o dôchodku neupravili dobu trvania zmluvy o dôchodku, ale len dobu trvania práva na dôchodok. Tým chce sťažovateľka zdôrazniť, že zmluva o dôchodku je zmluvou na dobu neurčitú, a to aj vtedy, keby inak právo na dôchodok malo trvať po dobu určitú.

Nemôžu byť pochybnosti o tom, že predmetom sporu medzi účastníkmi konania vedeného všeobecnými súdmi bola otázka doby trvania práva žalobkyne na dôchodok, resp. povinnosti sťažovateľky dôchodok ako zmluvné plnenie jej poskytovať. Spor sa teda nevedol o tom, dokedy trvala doba platnosti zmluvy o dôchodku. Preto aj keby, hypoteticky vzaté, mal byť rozdiel medzi dobou trvania zmluvy o dôchodku a dobou trvania práva na dôchodok, nie je to pre právne posúdenie tejto veci podstatné.

Obdobné závery možno z pohľadu ústavného súdu vysloviť aj vo vzťahu k námietke sťažovateľky, podľa ktorej zmluva o dôchodku by mala byť absolútne neplatná pre neurčitost' vo vymedzení dĺžky trvania práva na dôchodok. Sťažovateľka tu zdôrazňuje, že zmluva v rozpore so zákonom obsahuje dve odlišné neurčité doby trvania vyplácania sumy dohodnutého plnenia, a to jednak záväzok vyplácať žalobkyni dohodnutú sumu doživotne,

ale tiež aj záväzok vyplácať túto sumu do konca mesiaca, ktorého sa žalobkyňa dožije. Medzi oboma takto určenými termínmi je rozdiel, pretože pri dojednaní doživotného plnenia treba čas počítať maximálne podľa dní (v skutočnosti hodín, resp. minút), naproti tomu pri dojednaní plnenia do konca mesiaca, ktorého sa žalobkyňa dožila, treba čas počítať na mesiace (do konca mesiaca). Tento rozpor v dĺžke dojednaných neurčitých dôb vyplácania plnenia má podľa názoru sťažovateľky za následok neurčitosť a nezrozumiteľnosť zmluvy o dôchodku, a tým aj jej neplatnosť.

Sťažovateľkou uplatnená námietka by podľa názoru ústavného súdu neznamenalala absolútnu neplatnosť zmluvy o dôchodku ako takej, ale prípadne by bolo možné uvažovať nad jej čiastočnou neplatnosťou, pričom zrejme z pohľadu sťažovateľky by sa táto neplatnosť mala vzťahovať na tú oddeliteľnú časť zmluvy, na základe ktorej by malo právo žalobkyne na plnenie zo zmluvy dlhšie trvanie. Z tvrdených dvoch alternatív, ktoré zo znenia zmluvy sťažovateľka vyvodzuje, by jej povinnosť plniť bola dlhšia v prípade aplikácie dojednania, podľa ktorého sa vyplácanie plnenia skončí mesiacom, ktorého sa žalobkyňa dožije. Stačilo by totiž, aby sa žalobkyňa dožila prvého dňa mesiaca a vznikol by nárok na vyplatenie dôchodku až do konca uvedeného mesiaca. Naproti tomu, vychádzajúc z dojednania plnenia „doživotne“, by bol rozhodujúci deň smrti a nárok na dôchodok by vznikol iba do dňa úmrtia.

Nie sú nijaké pochybnosti o tom, že žalobkyňa v čase konania vedeného všeobecnými súdmi žila a jej žalobou uplatnený nárok sa preto netýkal a ani nemohol týkať toho záverečného obdobia, ktoré by už súviselo s jej úmrtím, lebo iba v takomto prípade by mohla mať sťažovateľkou uplatnená námietka relevanciu, resp. dopad z hľadiska výsledku sporu.

Napokon za akceptovateľnú nemožno považovať ani námietku, podľa ktorej všeobecné súdy neprihliadli na ustanovenie § 119 ods. 3 vety za bodkočiarkou zákona o bankách, ktorá výslovne neumožňuje banke uskutočňovať činnosti, ktoré sú v rozpore so zákonom o bankách tým, že odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto ustanovenia nemožno pokračovať v činnosti, ktorú zákon zakazuje. Pritom v rozpore so zákonom je aj taká

činnosť, v rámci ktorej má banka poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote.

V uvedenej súvislosti ústavný súd poukazuje na už uvedené úvahy, keďže táto námietka je v podstate iba doplnením námietky neaplikovania ustanovenia § 27 ods. 8 zákona o bankách, resp. § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2014